

Invenția se referă la protecția metalelor de coroziune în apă și poate fi utilizată pentru a inhiba coroziunea în sistemele închise ale conductelor de oțel.

Se știe că apa naturală sau de proces care conține ioni de clor și sulfat este un mediu destul de agresiv, în care coroziunea oțelului se desfășoară cu viteză mare. La Chișinău în apa de la robinet, care conține, în mg/l: Ca^{2+} - 72,5, Mg^{2+} - 19,5, HCO_3^- - 98,0, SO_4^{2-} - 204,0, Cl^- - 57,0 cu un conținut total de sare de 0,4507 mg/l, viteza de coroziune a oțelului St. 3 la 8 ore de testări este mare, ajungând la 21 $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$. Pe măsură ce timpul de expunere crește, viteza de coroziune scade (de exemplu până la 12 $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$ la 24 de ore, 66 $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$ la 72 ore și 4 $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$ la 240 ore) datorită formării peliculei de oxid-hidroxid pe suprafața de corodare a produselor de coroziune, precum și a calcitului CaCO_3 . Ionii de SO_4^{2-} provoacă o coroziune generală destul de uniformă. Totuși, pe suprafața interioară a țevilor se pot forma ciupituri adânci, datorită prezenței ionilor de clor activ în apă. În plus, fierul ionizat, care trece în apă, se acumulează acolo, afectând calitatea sa (Паршутин В. В., Шолтоян Н. С., Андреева Л. Н., Володина Г. Ф., Лозан В. И., Болога О. А., Гэрбэлэу Н. В. Ингибирование глюконатом кальция коррозии углеродистой стали Ст. 3 в воде. Электронная обработка материалов, 1999, № 1, p. 43-55).

Este cunoscută utilizarea borogluconatului de calciu ca inhibitor al coroziunii [1]. S-a constatat că proprietățile inhibitoare ale compusului sunt îmbunătățite prin creșterea concentrației acestuia.

Dezavantajul acestui inhibitor este următorul. În apa distilată, care conține mai puțină sare decât apa de la robinet, efectul borogluconatului de calciu este mai pronunțat. În apa de la robinet, în special în cazul circulației forțate a unui mediu coroziv, efectul este mult mai scăzut. În același timp, există o scădere foarte inegală a pierderii de coroziune în timp: acțiunea sa deseori slăbește odată cu creșterea timpului de expunere a probei, ceea ce este nedorit; se observă o diferență în valorile coeficientului de inhibare. La concentrații scăzute ale inhibitorului (de 5-200 mg/l) efectul său este neglijabil.

Deoarece borogluconatul de calciu este o substanță destul de costisitoare, pentru reducerea costului inhibitorului, dar în același timp pentru creșterea efectului său de inhibare a coroziunii, este logic să se găsească aditivii necesari pentru borogluconatul de calciu pentru a reduce concentrația acestuia și a conduce la o inhibare mai mare a procesului de coroziune.

Problema pe care o rezolvă invenția este de a mări rezistența la coroziune a sistemelor închise ale conductelor de oțel, în care purtătorul este apa.

Problema propusă este rezolvată prin procedeul de protecție a oțelului de coroziune în apă, care constă în introducerea în mediul coroziv a 50-150 mg/l de borogluconat de calciu și 50-150 mg/l de acetat de sodiu.

Rezultatul tehnic al invenției propuse este o reducere semnificativă a pierderilor prin coroziune, asigurând o suprimare uniformă a coroziunii în timp, reducând costul inhibitorului, datorită introducerii suplimentare a acetatului de sodiu în compoziția sa.

Testele la coroziune ale probelor cu dimensiunile de $50 \times 25 \times 3$ mm au fost efectuate cu imersie completă în soluție la aceeași adâncime cu accesul aerului. Rugozitatea lor inițială a fost stabilită prin șlefuire. Pierderile la coroziune au fost înregistrate gravimetric. Efectul de acțiune al inhibitorului a fost evaluat cantitativ prin viteza de coroziune k , $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$ și valoarea coeficientului de inhibare $\Gamma = k_1/k$, unde k_1 , k sunt vitezele de coroziune ale metalului, respectiv cu și fără utilizarea inhibitorului. Acest coeficient indică de câte ori viteza de coroziune se micșorează ca urmare a acțiunii inhibitorului.

Efectul concentrației inhibitorului și a timpului de încercare asupra vitezei de coroziune k , $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$ și a coeficientului de inhibare Γ este prezentat în tabel.

Din datele prezentate se poate observa că atunci, când se utilizează numai borogluconatul de calciu cu o concentrație de 50-150 mg/l, valoarea maximă a lui Γ nu depășește mărimea de 6,3 (la 150 mg/l, după 24 de ore de testări), iar valoarea coeficientului Γ este extrem de neuniformă în timpul expunerii (de exemplu, la 8 ore și la o concentrație de 50 mg/l, $\Gamma = 4,2$, iar la 120 de ore de expunere, valoarea sa scade aproape de două ori - până la 2,8).

Adăugarea suplimentară a acetatului de sodiu în cantitate de 50-150 mg/l la 50 mg/l de borogluconat de calciu mărește în mod semnificativ inhibarea coroziunii și uniformizează procesul de inhibare. Astfel, cu introducerea borogluconatului de calciu în cantitate de 50 mg/l, valoarea maximă a lui Γ nu depășește 4,2 la 8 ore de testări, scăzând la 120 ore cu mai mult de 2 ori. Adăugarea acetatului de sodiu în cantitate de 50-150 mg/l mărește valoarea lui Γ până la 7,3, uniformizând în mod semnificativ inhibarea coroziunii în timp.

Adăugarea a 100 mg/l de acetat de sodiu la 150 mg/l de borogluconat de calciu arată că valoarea lui Γ atinge mărimea de 8,3 la 8 ore de testări și 8,6 la introducerea suplimentară a 150 mg/l de acetat de sodiu. În același timp, micșorarea valorilor lui Γ în timp este mult mai mică decât în cazul utilizării numai a borogluconatului de calciu.

Tabel

Efectul compoziției inhibitorilor asupra parametrilor procesului de coroziune a oțelului St. 3 în apă.

Concentrația inhibitorilor, mg/l	Timpul încercărilor, h	Viteza de coroziune, k , $\text{g/m}^2 \cdot \text{zi}$	Coeficientul de inhibare, Γ
0	8	21,0	-
	24	12,0	-
	72	6,6	-
	120	4,6	-
Borogluconatul de calciu (BGC) 50	8	5,0	4,2
	24	2,86	4,2

	72	2,2	3,0
	120	1,64	2,8
BGC 100	8	4,1	5,1
	24	2,4	5,0
	72	1,69	3,9
	120	1,3	3,5
BGC 150	8	3,3	6,3
	24	2,4	5,7
	72	1,43	4,6
	120	1,0	4,6
BGC 50+ CH ₃ COONa 50	8	3,68	5,7
	24	2,11	5,7
	72	1,38	4,8
	120	1,02	4,5
BGC 50+ CH ₃ COONa 100	8	3,04	6,9
	24	2,03	5,9
	72	1,29	5,1
	120	0,96	4,8
BGC 50+ CH ₃ COONa 150	8	2,96	7,1
	24	1,64	7,3
	72	0,97	6,8
	120	0,71	6,5
BGC 100+ CH ₃ COONa 50	8	3,26	6,45
	24	1,89	6,36
	72	1,17	5,65
	120	0,79	5,8
BGC 100+ CH ₃ COONa 100	8	2,92	7,2
	24	1,76	6,8
	72	0,99	6,7
	120	0,78	5,9
BGC 100+ CH ₃ COONa 150	8	2,8	7,5
	24	1,74	6,9
	72	1,05	6,3
	120	0,79	5,8
BGC 150+ CH ₃ COONa 50	8	2,59	8,1
	24	1,53	7,85
	72	0,87	7,6
	120	0,61	7,6
BGC 150+ CH ₃ COONa 100	8	2,53	8,3
	24	1,56	7,7
	72	0,87	7,6
	120	0,61	7,6
BGC 150+ CH ₃ COONa 150	8	2,44	8,6
	24	1,52	7,9
	72	0,86	7,7
	120	0,61	7,6

Cantitatea de inhibitor introdusă în mediul coroziv joacă un rol hotărâtor.

Limita inferioară atât a borogluconatului de calciu, cât și a acetatului de sodiu sunt de 50 mg/l, iar reducerea acestei concentrații conduce la o inhibare mai scăzută a coroziunii.

Limita superioară a adăugării acetatului de sodiu este de 150 mg/l, o creștere suplimentară a concentrației sale are un efect mic asupra gradului de inhibare a coroziunii, însă duce la creșterea costului inhibitorului.

Astfel, a fost elaborat un inhibitor eficace, destul de ecologic împotriva coroziunii oțelului în apă, care permite semnificativ de a micșora pierderile la coroziune până la 8,6 ori.